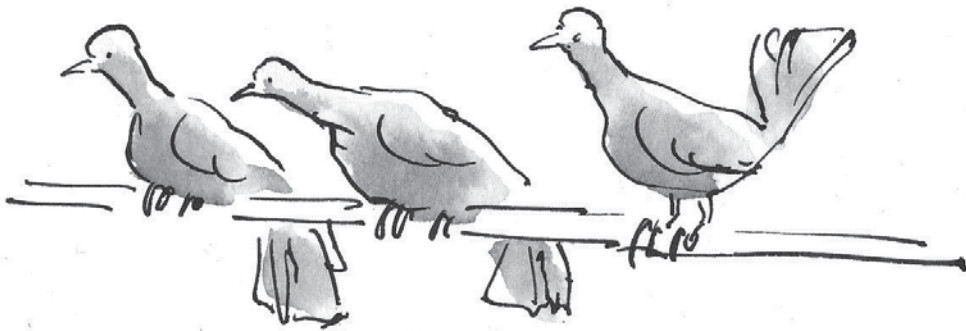

ONKRUID

Mark Haayema & Mattias De Leeuw

RUBINSTEIN

Hoofdstuk 1 – Spreekbeurt

Milan drukt op de bovenste knop. Met een kleine schok zoeft de lift omhoog.

Het schermje boven de schuifdeur telt langzaam de rode cijfers op. Nul... één...

Op het prikbord naast de spiegel hangt een papier. Menu van vandaag: kippendij met bonenpuree. Gatver.

Milan wordt een beetje misselijk. Dat heeft hij altijd in een lift. Alsof zijn gedachten op de begane grond blijven staan en dat ze boven met een rotgang weer zijn hersenpan binnenvliegen. Hij haalt twee keer diep adem. Pffff.

De misselijkheid verdwijnt langzaam, maar de spanning niet.

In de spiegel ziet hij zijn spierwitte gezicht. Op zijn lip glinstert een druppel bloed.

De lamp in de lift flakkert even. Dit zou een goede scène voor een horrorfilm zijn, denkt Milan.

Twee... drie... Hij is bijna op de vierde. Milans hart gaat flink tekeer. Zijn trui lijkt zelfs mee te bonzen. Hij zit dan wel in groep 8, maar hij voelt zich nu net zo klein als in groep 6. Dat hij zich nu zo voelt komt door die man. Die ene die hij nu gaat ontmoeten.

Pling. Shit. De lift komt tot stilstand op de vierde verdieping. Shit. De misselijkheid komt terug. Milan slikt het weg.

Er is geen weg terug.

Twee jaar geleden is het begonnen. Die ene dag heeft alles verpest. En nu staat hij hier met knikkende knieën in een wildvreemde lift.

Had hij die spreekbeurt toen maar nooit gegeven.

Milan woont met zijn moeder aan de ene kant van het park, aan de andere kant is zijn school. Hij loopt er ongeveer tien minuten over.

Zodra hij thuis is, gaat hij meteen naar zijn gevleugelde vrienden, de duiven. Want Milan is duivenmelker. Dat heeft niks te maken met het melken van een duif; het betekent dat je duiven fokt. Hij is begonnen met twee jonkies en inmiddels heeft hij er al drieëntwintig.

Milan is niet alleen duivenmelker, hij doet ook mee aan wedstrijden voor postduiven. Hij is er elke dag druk mee. Met voeren, hokken verschonen en de nieuwe duiven stap voor stap te leren om een goede postduif te zijn. Je wordt ook niet zomaar postbode. Dat moet je oefenen.

In het weekend zet hij zijn nieuwe duiven in een rieten mand achter op de fiets en laat ze dan buiten het dorp los. Elke week een stukje verder. En ze komen altijd terug. Zelfs na een afstand van duizend kilometer.

Duivenmelker zijn kost veel tijd, dus tijd om met andere kinderen te spelen heeft hij niet. De duiven zijn Milans vrienden. Hij kan ze vertrouwen: ze komen altijd terug.

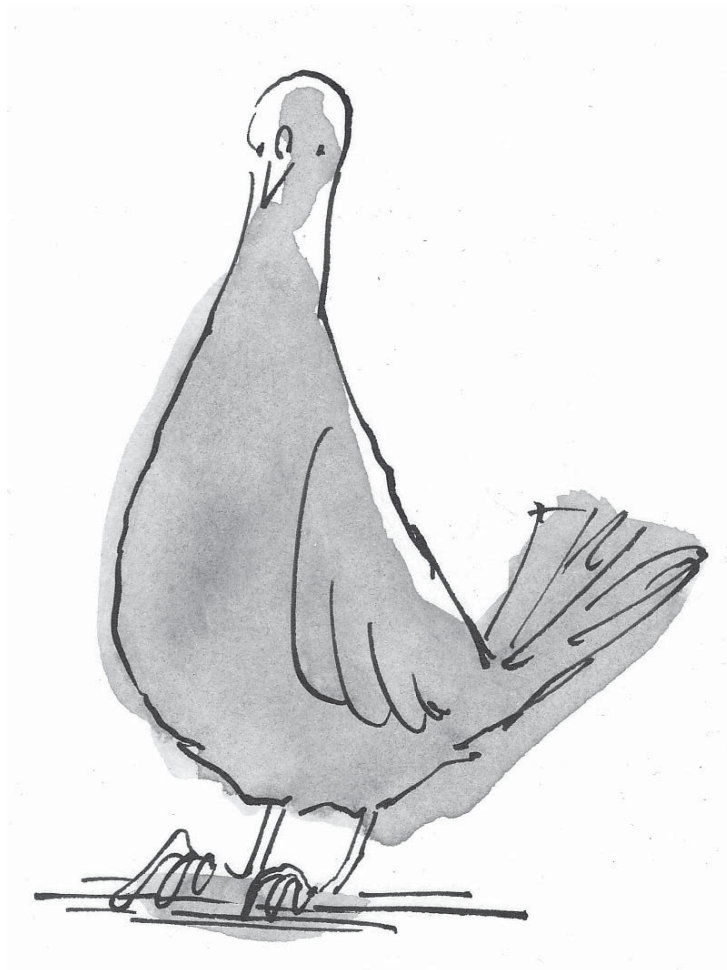
Maar als hij volgend jaar op de middelbare school zit, moet hij ermee stoppen, heeft zijn moeder gezegd. 'Dan mag je die energie in je huiswerk stoppen,' zei ze streng. 'En waarom neem je niet een keer een vriendje of vriendinnetje mee naar huis?'

Als ze dat soort dingen zegt, denkt Milan eraan om z'n moeder in een grote rieten mand te stoppen en ergens ver weg los te laten. Hij vindt haar wel lief, maar ze moet niet van die rare dingen zeggen. Hij heeft vrienden. Ze koeren en doen precies wat hij wil. Handig toch?

Twee jaar geleden, in groep zes, heeft Milan een spreekbeurt over zijn duiven gegeven. Colombofiel, schreef hij op het bord en legde daarna uit dat dat 'liefhebber van duiven' betekende. Ook vertelde hij dat de jongen van een duif piepers worden genoemd.

'De duif heeft heel goede ogen. Hij kan een maiskorrel herkennen op drie meter afstand,' zei hij zonder spiekbrief. 'Duiven hebben ook een hele bijzondere snavel. Het zijn de enige vogels die water kunnen opzuigen. Een mannetjesduif noemen ze een doffer.'

Milan had zijn spreekbeurt heel goed voorbereid en geoefend met zijn moeder.

‘En nu wil ik jullie voorstellen aan Sijsje.’ Milan zette een grote kartonnen doos op het bureau waar af en toe een ‘roekoe’ uit klonk.

Sijsje was de snelste duif uit zijn duiventil. Ze waren al twee keer tweede geworden op de Nederlandse Kampioenschappen. Hij was dus erg zuinig op haar.

‘Wie wil Sijsje zien?’ vroeg hij geïnteresseerd.

Gelijk staken alle kinderen in de klas hun vinger op. De juf stak zelfs vijf vingers op. Een levende vogel in de klas zie je immers ook niet elke dag. En al helemaal niet een van de snelste duiven van Nederland.

Milan vouwde voorzichtig het karton opzij en behendig haalde hij Sijsje uit de doos. ‘Dit is ‘r dan,’ zei hij trots. Sommige kinderen waren onder de indruk. Anderen vonden het eng of stom.

Nadat Milan had uitgelegd dat inkorven betekent dat de duif een ringetje om

z'n poot krijgt, stak Mirte haar vinger op. Milan werd altijd een beetje warm achter zijn oren als Mirte iets tegen hem zei.

'Mogen wij Sijsje ook eens vasthouden?' vroeg ze zacht.

Milan wilde heel hard NEE schreeuwen, maar hij stotterde onhandig: 'J-j-ja hoor, d-d-dat mag.'

Dat had hij dus nooit moeten zeggen.

Dat was het domste wat hij ooit had gedaan.

Het had hem zo leuk geleken om zijn duif aan de klas te laten zien.

Zijn moeder had hem al gewaarschuwd: 'Lieve schat, laat dat beest nou gewoon thuis. Kun je geen plaatje laten zien?'

Maar Milan wist het zeker. Hij had een kartonnen doos gevuld met zaagsel en zijn snelste duif uitgekozen. Eigenlijk had hij net zo goed een andere duif mee kunnen nemen, niemand die het verschil zou zien.

En nu ging Sijsje, voordat Milan het doorhad, de hele klas rond. Iedereen wilde de duif vasthouden. Ze ging van Mirte naar Olivier, van Ismaël naar Jaïd en van Roos naar Jurre.

Jurre is zo'n kind dat alles doodeng vindt. Dus toen Roos de duif aan hem wilde doorgeven, zag Milan meteen dat het mis zou gaan.

Met trillende handen pakte Jurre voorzichtig een vleugel vast, maar zodra hij de duif voelde bewegen, gooide hij krijsend zijn handen in de lucht.

Milan gilte: 'Niet doen!' Maar het was al te laat.

Sijsje fladderde paniekerig door het klaslokaal. Sommige kinderen doken onder tafel, anderen renden achter haar aan. Net toen Milan dacht aan de deur van het lokaal die altijd openstaat, zag hij zijn beste duif er al doorheen wegvliegen.

Een paar kinderen renden erachteraan.

Maar Milan bleef verstijfd staan.

Hij had naar zijn moeder moeten luisteren en de duif thuis moeten laten.

Want Sijsje was vanuit het klaslokaal de gang ingevlogen, langs groep zeven en acht. En ook daar gingen kinderen gillend achter haar aan om haar proberen te vangen. Gelukkig was de meester van groep acht zo slim om de grote deur naar het schoolplein open te zetten, zodat Sijsje naar buiten kon vliegen. Op dat moment ging de bel.

Milan wist niet hoe snel hij zijn jas en tas moest pakken en rende met een knal-rode kop van schaamte naar huis.

Hijgend kwam hij aan.

Boven op de til zat Sijsje, alsof er niks was gebeurd. De hele weg door het park had Milan gehoopt dat ze de weg kon vinden.

's Avonds vertelde Milan niks aan zijn moeder. Ze had hem nog zo gewaar-schuwd.

*

De dag na de spreekbeurt zijn ze begonnen. Alsof dat de 'af' na de 'klaar voor de start' was.

Ze zijn altijd met z'n drieën. Ze waren er al die tijd al, maar toen hadden ze het nog niet op Milan gemunt. Drie onschuldige schapen die ineens boze wolven bleken te zijn. Wolven uit groep zeven.

'Daar heb je Sijsje!' had Gerben de dag na de spreekbeurt geroepen toen Milan het schoolplein op kwam lopen.

Gerben was de grootste wolf, en dus de leider. Alles aan hem was groot: zijn voeten, zijn benen, zijn handen en vooral zijn bek. Hij had altijd een grote bek.

Milan keek hem niet aan en liep door richting de grote deur. Achter zich

hoorde hij de andere wolven, Leon en Dennis, lachen en duivengeluiden maken.
Flats.

Ineens voelde Milan in zijn nek een natte klodder zijn shirt in glijden. Van schrik draaide hij zich om.

De wolven uit groep zeven wezen in de lucht.

‘Volgens mij zag ik net een duif schijten,’ lachte Gerben, terwijl hij een klein kloddertje spuug van zijn mond veegde. Leon en Dennis lachten hard en gemeen.

Milan draaide zich om en liep naar binnen. Zijn mond trilde, maar hij zei niks. Zijn handen trilden, maar ze deden niks. Zijn hele lijf trilde, maar hij deed niks.

Vanaf die dag in groep zes werd het alleen maar erger.

Maandag, dinsdag, woensdag, donderdag, vrijdag.

Elke dag stonden Gerben, Leon en Dennis bij het hek van het schoolplein klaar om Milan iets geven.

Een stom woord of een klodder.

De eerste weken noemden ze hem Sijsje, later werd het pieper. Blijkbaar had iemand hen verteld over zijn spreekbeurt. Een klasgenoot had hem verraden. Tenminste, zo voelde het.

In het begin hielden de pestkoppen het alleen bij woorden en gespuug. Maar inmiddels is het steeds erger geworden.

Milan weet niet wat hij erger vindt.

Soms zijn de woorden zo hard, dat het lijkt alsof ze met een afgebroken potlood onder zijn navel worden gekrast.

Hij heeft het gevoel dat de drie wolven net zo lang door zullen gaan tot iemand het doorheeft of hij gaat huilen.

Maar niemand krijgt zijn tranen te zien. Nooit.

De wolven niet, de juf niet, zijn moeder niet. Niemand. Alleen zijn duiven. Verder helemaal niemand.

*

Als hij uit school thuiskomt, zit zijn moeder vaak gehurkt in de tuin. Ze trekt kleine plantjes uit de aarde, plant nieuwe bloemen of snoeit de heg. Ze is altijd druk in de tuin.